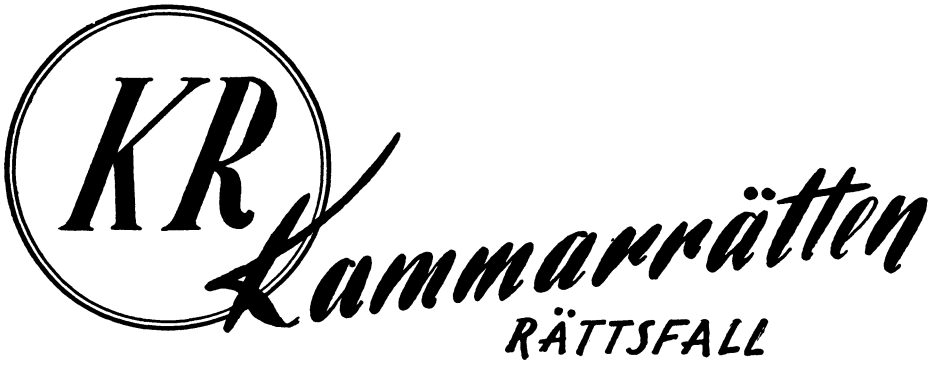

Ej tillämpning av 123 § taxeringsförordningen (förbiseende av ålderstigen person).

En änkefru, här kallad X, i 80-årsåldern hade i samband med arvskifte efter sin avlidne man blivit betalningsskyldig till ett bolag för en revers å cirka 15.000 kr med 5 procents årlig ränta, och hade det årligen förfallande räntebeloppet debiterats hennes konto hos bolaget.

Emellertid hade fru X i sina under åren 1949—52 avlämnade självdeklarationer av förbiseende icke yrkat avdrag för ifrågavarande skuld resp. därå belöpande gäldränta.

Sedan fru X hos vederbörande PN yrkat ändring i vad avsåge 1952 års deklaration, inkom hon jämväl med en framställning om rättelse av henne år 1951 ågångenen taxering.

PN, till vilken framställningen inkommit den 7 mars 1952, beslöt att, då fru X icke anfört någon i 123 § TF omförmäld omständighet, som kunde medgiva henne extraordinär besvärsrätt, icke upptaga framställningen till prövning.

Från PN:s beslut anfördes reservation av en utav ledamöterna under uttalande att framställningen med hänsyn till fru X:s ålder bort upptagas till prövning och bifallas.

Hos KR anförde fru X besvär under yrkande om rättelse. Från X:s sida framhölls bl. a. följande. Det vore icke enbart hennes ålder, som skulle föranleda att hennes försummelse ansåges ursäktlig utan borde hänsyn även tagas till arten av hennes mellanhavande med fordringsägaren. Fru X hade nämligen icke haft någon "handgriplig" förnimmelse av skulden, eftersom räntebetalningen reglerades genom avräkning å hennes konto hos den ifrågavarande fordringsägaren.

I avgiven förklaring hemställde vederbörande TI, att PN:s beslut måtte lämnas utan ändring. Tillika anförde TI bl. a. följande. PN:s beslut innebure att såväl 2 mom. som 3 mom. i 123 § TF lagts till grund för bedömningen. I den mån besväreren innefattade överklagande av beslutet enligt förstnämnda mom. ville TI erinra därom, att det regelmässigt skulle vara fråga om felaktighet begången av beskattningsmyndigheten för att extraordinär besvärsrätt skulle kunna medgivas, men förelåge i förevarande fall icke sådan felaktighet. Argumenteringen i besvärsskriften för ett avsteg från den nu angivna huvudregeln syntes icke bärande. Fru X:s relativt höga ålder utgjorde à priori ingen förklaring till underlåtenheten att yrka ifrågavarande avdrag. Att räntebetalningarna reglerades genom ett avräkningsför-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:22:25

Riksdagen

Riksdagen.

Under höstriksdagen har endast ett fåtal skattefrågor varit under debatt. Någon proposition rörande sådant ämne har riksdagen icke haft att behandla utan endast ett par uppskjutna motioner från vårsessionen.

På hemställan av bevillningsutskottet (bet. nr 61) har riksdagen avslagit motionsyrkanden om höjning för äkta makar av skattepliktsgränsen för *förmögenhetsskatten* samt om införande av rätt till avdrag vid inkomsttaxering för förmögenhetsskatten. Yrkanden av samma innebörd framfördes redan i samband med 1952 års omläggning av statsbeskattningen men föranledde då ej heller någon riksdagens åtgärd.

---

farande mellan fru X och hennes fordringsägare kunde enligt TI:s mening icke inverka på bedömningen av sakfrågan. Fru X:s inkomster vore icke av den storleksordningen, att ränteutgiften — och därmed också skulden — torde bli mindre "handgriplig" på grund av det angivna betalningssättet. — Över PN:s beslut att icke upptaga besvären till prövning enligt mom. 3 av ifrågavarande författningsrum kunde klagan icke föras. Emellertid hade fru X genom sitt förbiseende icke blivit taxerad till väsentligt högre belopp än som vederbort. Enligt senare inhämtade uppgifter syntes fru X:s taxering till statlig förmögenhetsskatt i själva verket ha blivit för låg, detta enär ett i deklarationen vid förmögenhetsberäkningen yrkat och vid taxeringen medgivet avdrag för skulder avsett räntefria reverser, förfallna till betalning först vid fru X:s död. Då det här syntes vara fråga om en form av testamentariskt förordnande, borde avdrag rätteligen icke ha medgivits.

Enligt utslag den 25 okt. 1954 fann KR fru X, vilken icke hos PN fört talan emot ifrågavarnde taxering inom i 119 § TF angiven tid, icke jäml. 123 § 2 mom. samma förordning vara berättigad föra talan emot taxeringen och upptog KR därför icke besvären till prövning.

Jfr. RÅ årg. 1952 not. 1465 (Fråga om en person, som av misstag icke yrkat och vid sin taxering ej heller erhållit avdrag för kommunala skatter; i sitt utslag fann KR, enär denne icke anfört någon i 123 § 2 mom. TF omförmäld omständighet, som kunnat för honom medföra extraordinär besvärsrätt, icke skäl att göra ändring i PN:s beslut, enligt vilket PN icke upptagit besvären till prövning; RR = KR).

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:22:25